

Zwart-witte bolero is van langharige geit. Sonia Rykiel.

lijk Britse designers – Vivienne Westwood bijvoorbeeld, of Todd Oldham en Katharine Hamnett – niet met bont zullen werken. Een paar jaar geleden kondigde Ralph Lauren aan dat hij wereldwijd geen bont zou verkopen net als Paul Smith. Stella McCartney weigert zelfs leer in haar collecties te gebruiken. Bont is echter van alle tijden. Zijn aantrekkingskracht ook. De begeerte naar bont zit in onze genen gebakken: honderdduizenden jaren lang hebben wij ons gehuld in leer en vellen. Lang voor onze voorouders het weven uitgevonden hadden, trokken wij, bedekt met dierenvellen en vilt, over steppe en savanne, over berg en dal, sliepen wij onder dekens van bont (zoals de Afghaanse nomadenstammen het nog altijd doen), bedekten er onze tenten mee en propden onze geloofde en omgekeerde bontlaarzen vol hooi om ermee door sneeuw en ijs te kunnen banjeren zonder angst voor bevroren ledematen.

DE HANDEL HERLEEFT

De opmars van bont is goed nieuws voor de handel, die jarenlang op een laag pitje gestaan heeft en die zich al die tijd in stand moest houden met de verkoop van jassen van omgekeerd lam en met vos getrimde capuchons op parka's. Nu tonen de Belgische modehuizen als Pelsland, Walter Lecompte, Parmentier en Lamon-Nuytens trots hun witte parka's van geschoren nerts, hun driekwartmanteltjes van swakara met kragen van geveerde vossenbont, hun stola's en kragen van zilvervos, de kleurige korte geveerde jasjes. De Belgische Bontfederatie is voorzichtig tevreden: haar leden klimmen uit het dal, aangemoedigd door jonge ontwerpers, geïnspireerd door nieuwe technieken en gedragen door het eeuwig verlangen van de mens naar de zachtheid en het comfort dat geen enkele andere lichaamsbedekking hem kan verschaffen. Diederik Vandervennet van de Bel-

Mantel van Armani Privé uit stukjes parelgrijze nerts

Horizontaal gelegde bruine vison met suède riem van Parmentier.